

La meva perla

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Quan vas néixer tenia por de trepitjar-te. Estaves incrustat a terra com un musclo. Encara no t'havies format del tot i havíem de dir a les visites que caminessin sisplau de puntetes. Et veia tan fràgil que vivia amb l'ai al cor i un fil de respiració. No et movies ni ploraves encara.

Intentava esbargir-me d'aquesta por constant. M'asseia per llegir i les pàgines se'm tornaven llagrimoses: l'aigua fluïa al darrere de les lletres com si fos una finestra en un dia de pluja. M'aixecava esperitat, per veure si era un senyal, però no estaves plorant. Seguies formant-te, silencios, sobre la teva petxina blanca i cerosa.

De vegades palpava la teva peanya gelatinosa i em preguntava com seria el meu nen, la meva perla. Me n'anava a dormir però no deixava de pensar en tu, abandonat al menjador: tenies fred? Em llevava tothora per comprovar que hi eres i que no t'havies desfet amb un cop de vent. Posava la calefacció però patia que et fonguessis, amb el radiador tan a prop.

Cansat de tant esperar, un dia vaig decidir desarrelar-te. Sense saber si feia bé, et vaig desenganxar a poc a poc del parquet, fins que només hi va quedar el teu rastre gelatinós, i et vaig transplantar a la banyera. Allà estaries més arcerat, i potser et podria deixar dos dits d'aigua perquè t'anessis hidratant.

Però va ser pitjor. Havia d'estar sempre vigilant perquè no entrés ningú a dutxar-se o a buidar el cubell de l'aigua bruta. I si algú t'arrossegava sense voler, i marxaves pel forat? En comptes de créixer, semblaves cada dia més petit. I si et feien desaparèixer amb un raspall o un rasclat? No m'ho perdonaria mai.

I així vaig passar mesos i mesos, somiant amb nens de sucre i petxines que s'esmicolaven. Va passar tant de temps que vaig covar una por encara més terrible: oblidar-te. T'havia de guardar a la imaginació amb molta força per retenir-te, havia de tancar vivament els ulls per fixar la teva existència. Si jo no et recordava, ningú no ho faria. Cada dia escrivia "la meva perla" sobre un tros de paper, i me l'enduïa a la tauleta de nit per trobar-me'l de bon matí i saber que t'havia d'anar a veure.

Tu et resisties a créixer, et resisties exasperantment, de vegades em semblava que trontollaves i exultava per dins perquè eres viu, però després et veia immòbil i em preguntava si no havia estat un miratge. Cuida'l, em va dir ta mare. Ella ja no hi era per gestar-te dins el ventre, et va deixar a mig fer i a mi em tocava vigilar-te a distància, sense poder ficar-te dins meu i donar-te caliu.

Encara no entenc com has arribat a ser un home fet i dret. No sé si ho vaig fer bé o va ser casualitat, encara penso que et podies haver esberlat en qualsevol moment. Ara sóc jo qui es va apagant lentament, un pobre vidu que envelleix al menjador. Amb prou feines em puc aixecar de la cadira: una capa cerosa i blanquinosa es comença a quallar arran dels meus peus.